

אכתקווק ארותי

אני לא מסתייג. אני רק אומרת לפעמים את האמת. בלי מורא ובלי משוא פנים. האם עלי להתנצל בכתב לפני מישהו? הפעם, במקרה, זו אמת, המחניפה לפני שלי על מעטפת המכתב שנישלח מסבדייה הופיעה הכתובת תבאה: לשבועון הפופולארי ביותר בישראל, ירושלים. דואר ישראל ה' חרוץ סחק וכתב תל'אביב, הביא את ה' מכתב ישר, לתא'הדואר שלי במערכת. שר הדואר, אליהו ששון, משריך חדאי את תודתי העמוקה. אז, הן הכותבות, שהן לא סתם עוד שתי חברות שלאחת שיער לבונדי ועיניים כחולות-ירוקות ולשנייה שיר עד אדום ועיניים כחולות-אפורות. הן לא סתם כאלו, הן גם שבדיות. זאתי עם ה' עיניים הכחולות-ירוקות היא בת 15 וקוראת לה קאסיסה והיא עם הכחולות-אפורות בת 13 ושמה מארי-לואיז. והן היו מאושרות, הן כותבות, אס נערים ונערות, ישראלים יקחו נייר ועט, ויישבו לכתוב להם על כל מיני דברים. למה לא? הן תספרנה לכן איך מכינים פלאמה שבדית.

כתובתן:
Kajsa Ek, Södra Parkgatan 11, Huskvarna, Sweden; and Marie-Louise Wejdling, Snickarevagen 3A, Sollentuna 2, Sweden.

הנשיקה או הדטיפה?

היא היתה בת 17 ולא ידעה כלום. הוא פגש בה במונית קו 12 וחשב שהוא יודע הכל. רץ הכיתה, לקח עט, ומילא עמוד שלם לזיכרה, בחרוזים לבנים. הוא קרא ל' צירת האלמות ש'לו: 'הספק והבטחה'. הוא גם ביטח שמישהי תענה לו:

'היא היתה בת שבע-עשרה, אולי פלוס? / עיניים בוערות, שפתים לוחשות / פעמים דברים מבהילים / פעמים דברים נעימים. / פגשתייה במונית קו 12, ב-13 לחודש, / היא נחרתה בזיכרוני, / תפסה מקום בליבי. לא. כן. אולי? /

'אולי כן. לא ידעתי זאת / היא לא ידעה זאת / צעירה ורעננה, פרח לקטיפה. / הספק ניקר, ניגודים לא חסרו / קלילה, מקפצת, צועקה / רוגזת, נושקת, / איך יודע מה הנכון / הרוגז או הנשיקה / המבט העצוב או הלטיפה / ואולי שניהם גם יחד? /

'אישיות מיוחדת במינה / והיא טרם מלאו לה שבע-עשרה אביבים, אולי / החיים נתנו לה הכל / כן, לא, אולי? מי יודע? / אולי לקחו ממנה הכל? / לא הישלמתי עם ספקי / אולם ליבי נימשך אליה / כוחות אין חקיה, גלים מתהרם סרצו / תהוה ובוהו שרר / אולם היתי בגניען של חלומות / בלי לדעת למה? אולי? /

1355/1 קרא לייצירתו הספק והבטחה. אין לי ספק שהוא בטוח שהוא דוד אבידן, לפחות.

אחותי בת ה-15: לפעמים אני מתה להיות בן, אז לא אצטנן ללבוש כל הוסן את הגיינס האלחו'

הפרצוף האמיתי

אני אצוה עוד מעט. אועיק את המשטרה. הוא שוכן כאן (העולם הזה 1352) הרויד לנגר הזה — הישראלי מהוליד שטען כי

מישהו סידר אותו ושלה מכתב בשמו ר' תמונה שלו בפרופיל מגיל 16. מכתב החדש ששלה הוא טוען שיש לו גם אנפאס, אותו הוא מצרף למכתב. הוא מאד מבקש ממני שאגלה בציבור את פרצופו האמיתי

מכנסי חקי תלויים, גדולים עליו בשלושה מספרים. אמילו לפחי הזבל היתה צורה שונה. היו מחנות עבודה ואוהלים וכולם שרו על עליה חופשית ומדינה עברית. מפני שאליכס עוד לא נולד אז, וגם קליף לא היה.

את תחילת התקופה הונאת מצא 1355/3 מבית-זרע שבעמק הירדן, המבקש שאמצא לו את בעלי התמונה, מפני שזו בטח מ' כרת יקרה להם. הוא מקוה מאד שכתה של הנערה היושבת בפחד-הזבל בפונה, תבוא בעצמה לקבל ממנו את התמונה. כל זה בתנאי שלא תהיה שחוצרת כמו האמא שלה.

אגדה מודרנית: ...ואז הם התגרשו וחזרו באושר עד היום הזה.

היום מלאו ל-1355/4 שמונה עשרה שנה. לכולכם חדאי איכפת מאד לדעת, כמו לי, מה היא עשתה ביום הולדתה? ובכן היא ניטרה בבית, היא כותבת, וקראה ספר. נורא, לא? גם היא חושבת כך. רגע, רגע, שלא תחשבו שאין לה חברה: דווקא לא נכון. וחוזק מזה יש לה גם אוסי, כפי שמתברר:

'אומר את האמת: עמדתי להתחתן. אלא שהחלטתי שאני עדיין צעירה ולא הספקתי לעשות די חיים. לכן התעקשתי להתגייס לצה"ל. מכיון שכך החליט חברי: או הוא — או צה"ל. היום אני משרתת אי-שם בגולני. כל השבוע לא חסרה לי החברה, אך בבואי לשבת בביתי אני מתחילה להרגיש עצמי בודדה ובמיוחד היום — יום הולדתי.

'לכן אני פונה אליך רותי: ברצוני להכיר בחור נחמד, אשר אוהב ויודע לבלות, ונוסף לכך שאפשר יהיה לשוחח איתו. גבוה, מ' כיוון שגובהי מתנשא ל-1.67 מטר.'

לא להאמין
שתיהן (1355/5) בנות 22. לשתיהן יש הובי משותף: מוסיקה, טיולים והצגות. שתי

היו ימים

בסדר. אתם אינכם זוכרים, אבל היו ימים. פעם היתה תקופה כזאת. בלי ספרי והכל.

הבת הלכה בשערות ארוכות, שתי סיכות בצד, לבשה מכנסי התעמלות מכוצות עם גומי, חולצה לבנה וחגורה רחבה. הבן ב'

נערת השבוע

צחוק צחוק, אבל היא מחנכת. מחנכת כזאת שכשהתורם באים לכיתתה הם שואלים אותה: ילדה'איה'הסורה'שלך.

קוראים לה שולמית גולני, היא צברית וב-23 שנותיה הצליחה לסיים סימניר לתינסקי, להיות סמלת חיל האוויר, לא להתחתן, לרכוש מכונית, ולהורות שלוש שנים — במסגרת חילופי מורים — נוער יהודי בדטרויט. שאלו אותה בעצמכם איך היא עשתה זאת. המחנכת מבלה את חופשת המולדת שלה בתל'אביב. בוויכוחים סוערים היא מנסה להוכיח, למי שאיכפת, שהטיפשעסרה הישראלי הוא זהב בהשחאה לעמיתו במיסיגן, שם היא מלמדת.

נערות בגיל 13 באות לכיתת אחר'הצהריים שלה בשפתיים ועיניים צבועות, בחגורות-בסן, גרביניילון, חצאיות הדקות, ותיס' רוקות נפוחות, צבועות שחור עז או בלונד לוהט, או בפסים. היא נחזקת שם מספריי. הן סוחבות איתן בתיק האוכל שלהם, במקום סנדוויצ'ים, בקבוקים סהנוזל הזה ורצות איתם בהפסקה לחורי הנוחיות ברסס את המגנולים שלהן. כולן שומרות על דיאטה ויודעות בעליפה כמה קאלוריות יש בגור, במסטיק, גלידה, ומך אמריקאי.

עד גיל 18 הן מתחרות ביניהן למי יהיו הכי הרבה חולצות פלאנז או טריקו, צבע לבן בעיקר. על חולצות אלה הן מציירות בחזית לביחץ עקיים ובמרכז את שם החבר שלהן. הצוירים יורדים בכביסה או כשמחליפים חבר. על הבאלרינות שלהן הן מציירות בצבעים — הנימכרים כתוספת בחנות הנעליים יחד עם מישהה מוחקת — את מספר הסלפון שלהן, או את שם החבר, או הוראות מלונת חציים כמו: עצור, או: יסתלק, או: אין לך סי' כויים או: אולי-תפסיק-כבר-להביס-על-הרגליים-שלי.

הן שונדות על שרשרת צווארן את טבעת החבר שלהן, או משחילות אותה על אצבען ומסמלות אותה בחוטים כדי שלא תיפול. פולחן-החבר-הקבוע הוליד מינהגים נוראים בסחחות הצעירים של מדינת מיסיגן, תספר לכם המחנכת גולני. למשל, המנהג לקנות לחבר זוג אדקים. הוא והיא עונדים אותם בהפסקות, בארוחות במסיבות. כשהכל ניגמר ביניהם ממיסה הנערה לענוד את האדקים כשאחד מהם תלוי על ידה בריפיון, כדי שהחבריה ידעו שהיא חזרה למחזור.

אם יש לה חבר כדורגלן — היא עונדת מסמר שהיא עוקרת מהנעל שלו, או שהיא לובשת את חולצת הניבחרת שלו כדי שכולם ידעו עם מי יש לה עסק.

כשביקרה שולה במיסיקונסן, זוענעה לראות את הנערות עונדות על צווארן שרשראות ענק, עשויות עטיפות של מאסטיק. אורך שרשרת הנייר הייבת להיות באורך החבר הקבוע, אחרת זה לא ניקרא.

זה עוד לא כלום. נפוצה לאחרונה מערכת לבוש לזוגות ההולכים קבוע. מן מעילי גשם תואמים. על שלו כתוב שמה באותיות ענק, ועל שלה — שלו. מינהג חכם אחר ממליץ לשני בני חוג לצבוע את אחת האצבעות, אותה אצבע אצל שניהם, בלאק סגול, וכך ללכת עד יום הפרידה. יפה מאד. וא שהבן והבת מתחלפים במטבעות ששנת הלידה שלהם חרוטה שם, ונקבים בהם חור ומשחילים אותם על ענק לצוואר. או סיכות עם המונגרים של חר. הבן מעניק סיכה כזאת לבת פלוס הטבעת שלו ואת שניהם יחד היא עונדת על ליבה.

הן מבקשות להתכתב עם סטודנטים או אקדמאים שגובהם עולה על 1.75 מטר. לא להאמין אבל שתיהן — גם סטודנטיות ב' אוניברסיטה בירושלים.

מילון שימושי:
חי על באטריות — חי בקושי.
קח סולס ורד מסני — 'תגדף ממני, עזוב אותי במנוחה.

אירעם, בעבר, חיפשתי במדורך את ה' רצוי מהמוני — והאשימוני משום מה ב' גאמנות לתורת ניטשה...? הפעם, כדי לא ליפגוע באיני הטעם הודעת שבין קור' אי מדורך, אפנה שוב אל המצוי:

'כל המעוניין ליצור הכרות עם אנשים חדשים — מבלי הבדל של צבע, דת, מין — אך עם הגבלה מסוימת לגבי הגיל — מוזמן לכתוב אלינו.

אנו צמד (חמד לא כל כך) אשר קיבל את הגושפאנקה הרישמית לצמיחות לפני 4 שנים, גילנו נע, עולה ויורד, בסביבות השלושים.

'קצת מוזרים אנחנו. משום שעד היום לא הצלחנו לגלות כל ענין במשחק הקל' פים למיניהם, לא נהגנו מבילוי בבאר, ואין לנו כל מושג בתנועות הרגליים ותנועות הירכיים של הריקודים החדשים.

'אך במעט כישרון בכל זאת חנן אותנו ה', והיצלחנו בוכוחו לזכות בילדת חמד אשר גילה מתקרב לשנתיים ימים.

'ובכן כל אלו, אשר עד כה לא נדדעו מהתיאור המפורט לעיל — אנא כיתבו. נישמח להכירכם, להחליף רשמים, לשתף ולהשתתף בחייות, וליצור בילוי משותף.

דני נעשה לגבר החלש ביותר בעולם, ברגע שחזיכה אומרת לו כסה הוא חזק.

לא הולכים לבית הספר עם ילקוס. חוק הברזל של הטיפשעסרה מחייב לחזיק את ערימת הספרים והמחברות מתחת לבית השחי. כשהן עולות לאוטובוס הן מניחות את העריסה על הריצפה. בסיבוב חד הכל מתפורר וזה נורא מצחיק אותן. בדטרויט, עיר המכוניות, נערה שאינה יודעת לנהוג בגיל 15 אינה נחשבת.

הטיפש עשרה היהודיים שם הם אישים עסקיים מאד. כל אחד חבר לפחות בחמישה אירגונים. יש צעירי-בתי-הכנסת, ישראל' הצעירה, בנייברית, הצופים, הבונים, וזה מלבד החברות הפרסיות והמסיבות של תלמידי הגימנסיה עצמם.

יש לנוער הזה חגים לאומיים יותר מאשר לעשר אומות יחד. פעם בשנה חובה לבוא לגימנסיה בתלבושת הרועשת ביותר. מי שבא בצבעים הכי מסורפים מנצח ומקבל פרס. כל חודש ניבחרת מיט אוטובוס. פעם בשנה ניבחרת מיט טיפשעסרה ופעם בשנה יש גם בחירות חגיגיות למיס חיי-מסקול. בעוד יום קדוש אחד בשנה ניבחר סר'הבלתי-מוצח. זהו חג בו על הבנות אטור לדבר עם בנים. מי שמפירה את החוק, חייבת לתת למפתה טרס. בסוף חיום המפרך ניבחר הבן בעל אוסף הסרטים הגדול ביותר ל'מר הבלתי-מוצח'.

כך שבקושי הם מוצאים להם גם יום אחד בשנה ללסוד לקרוא ולכתוב. כולם מתים לעלות לישראל. להיות בה שנה אחת לפחות. בקיבוץ.

המחנכת שולמית מסתדלת להחזיר למחנות כיתתה את חיתרון באוצר מילים נירחב. לא לפני הרבה זמן, הציעה להם בפעם האלף: 'שננו לעצמכם מיזה אחת בקול רם חסם פעמים, והיא תהיה שלכם לעד'. ואז, מהספלט האחורי בכיתה, הגיעה אליה מילסולח של טיפשעסרה אחת: 'גורג, גורג, גורג, גורג...'